

În urmă cu trei decenii, Ettore Molinario, colecționar de fotografie, sculptură și piese de design, și Rossella Colombari, curator de artă cu specializare în design istoric din secolul al XX-lea, erau uniți de dragostea pentru artă, creând propriul univers comun. Astăzi, acel univers poartă numele Casa Museo, aflată pe locul unui fost atelier de argintărie din Milano, pe care Ettore și Rossella, împreună cu arhitecții Claudio Lazzarini și Carl Pickering, nu doar l-au restaurat, ci l-au reimaginat.
Design interior: Rossella Colombari.

Material realizat de
Luminița Diculescu și
Andreea Dicianu

Foto: Christopher Ghioldi;
imagini oferite de
Casa Museo Colombari

CASA MUSEO

Așa cum le place proprietarilor să spună, Casa Museo a fost creată pentru a oferi un cămin numeroaselor obiecte de artă. Colecția numără azi peste 1000 de lucrări, predominant fotografie, dar și sculpturi antice din Asia de Sud-Est (create între secolele al III-lea și al XII-lea) și piese de design italian istoric realizate de importanți arhitecți ai secolului al XX-lea: Carlo Scarpa, Melchiorre Bega, Mario Gottardi, Ignazio Gardella, Luigi Caccia Dominioni, Ettore Zaccari, Osvaldo Borsani, Joseph Hoffmann, Carlo Bugatti, Eugenio&Mario Quarti, Studio BBPR, Gio Ponti, Willy Rizzo, Pierluigi Colli, Antonia Campi. La solicitarea LES DEDANS, Ettore și Rossella au acceptat să prezinte ei înșiși cititorilor propriul univers.

**Vorbiți-ne despre
amenajarea casei și
fluxul dintre spații.**

Ettore și Rossella: Prima linie trasată de arhitecți a fost un cerc, o pasarelă suspendată care plutește deasupra spațiului central. Sub el, un contracer coboară în zona de conversație. Această mișcare duală, ascendentă și descendentă, definește inima Casei Museo. Când stai acolo, te simți îmbrățișat de arhitectură. Este o referire directă la teatru, atât cel antic, cât și cel modern - cercul scenei, geometria teatrelor grecești și romane. Limbajul teatral continuă în toată casa. Aproape că nu există uși; în schimb, folosim drapaje grele, dramatice pentru a împărți spațiile, nu pentru a le închide, ci pentru a le activa. Lumina joacă un rol crucial. Nu există ferestre tradiționale. Singura lumină naturală vine de sus - o lumină zenitală -, iar acest lucru îți permite să vezi fie cerul, fie operele din Casa Museo. Fiecare mișcare prin casă face parte dintr-un ritm, unul pe care noi l-am compus cu grijă împreună cu arhitecții Lazzarini și Pickering.

Expuse pe pereți: fotografii de Paolo Gioli, Urs Lüthi, Bill Brandt, Herb Ritts, Joel-Peter Witkin, Henry Callahan, Bettina Rheims.
Fotoliu cu taburet otoman, design Osvaldo Borsani (1969); scaune Red, design Carlo Scarpa (aproximativ 1950); masă de dining, design Gio Ponti (circa 1950); candelabru Grappolo, design Luigi Caccia Dominioni (1967); sculptură de lemn Prestige Club-Cali, Insulele Fiji (aproximativ 1820).

opera vieții ei.
De aceea, compară
această casă cu o galerie
- nu în sens comercial, ci
ca mod de organizare.
Fiecare detaliu este atent
analizat: echilibrul dintre
materiale, dialogul dintre
o fotografie și o sculptură,
ritmul încăperilor. Când
adăugăm colecției o piesă
nouă, discutăm, trăim
cu ea, o mutăm. Rareori
ne punem de acord
imediat, dar am încredere
deplină în instinctul soției,
care are un dar rar de a
înțelege modul în care
un obiect transformă
echilibrul unui spațiu.

Sus: lucrări semnate de
Paolo Gioli și Urs Lüthi;
jos: fotoliu, design Carlo
Scarpa (aproximativ 1950);
fotografii realizate de
Lisette Model, Vivian Maier,
Peter Hujar, Helmut Newton.

***Casa dumneavoastră este un proiect personal, prezentându-se ca o galerie de artă.
Care este filozofia care vă ghidează în procesul de colecționare a obiectelor?***

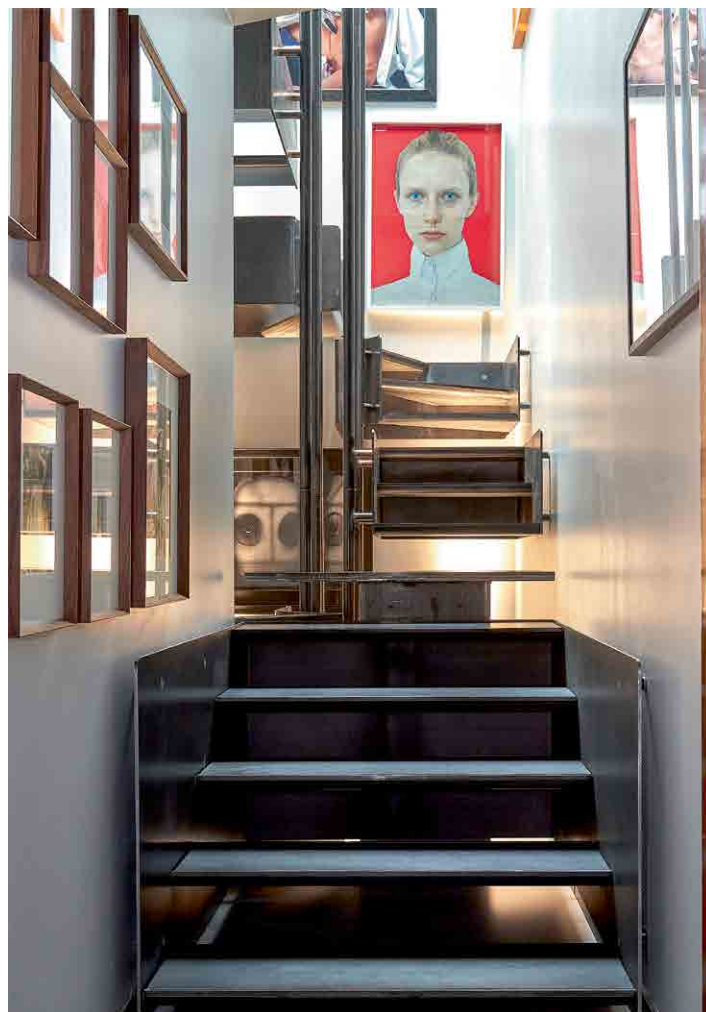
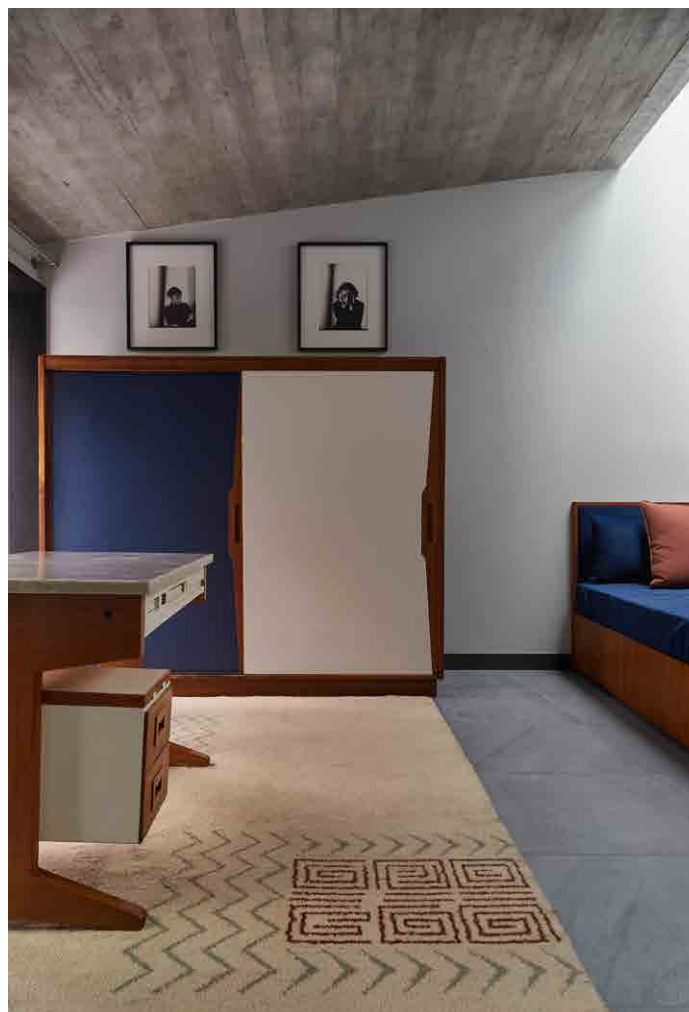
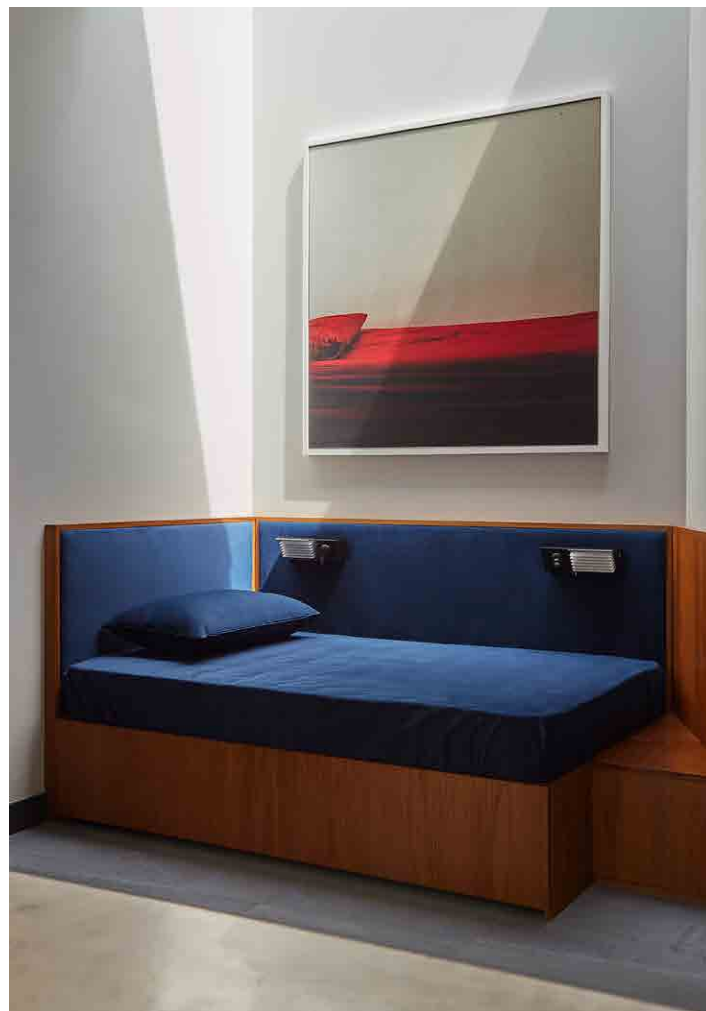
Ettore: Pentru mine, a colecționa nu înseamnă a achiziționa. Imaginați-vă o plimbare într-o peșteră. În adâncimea și întunericul unei peșteri pătrunzi încet, în liniște, doar cu propria ta lumină - o torță - cu care începi să descoperi lucruri care au fost întotdeauna acolo, ascunse vederii. Același sentiment îl trăiesc eu când e vorba despre operele de artă. Sunt ghidat nu de logică ori de tendințele pieței, ci de instinct, de sentimentul că o imagine conține ceva cu care trebuie să mă confrunt. Astfel, operele de artă pe care le aleg sunt fragmente aduse la suprafață din acele scufundări interioare, iar fiecare fotografie pe care o aduc în colecție devine un mod de a ilumina o parte din mine.

Rossella Colombari, soția mea, joacă un rol esențial în conturarea colecției noastre. Ea este o „galeristă” care, de 40 de ani, se dedică designului italian istoric și a făcut din arhitectură și design

Colecția dumneavoastră include fotografie, sculptură și piese de design emblematic. Există lucrări sau artiști care au o semnificație aparte, în ceea ce vă privește?

Ettore: Cea mai importantă lucrare din colecție este „Omul cu câinele”, a lui Joel-Peter Witkin, realizată în 1990. Am văzut-o într-o galerie și am simțit o dorință instinctivă de a o avea. Numai că lucrarea fusese deja vândută. Mi-a luat luni, chiar ani de căutări până am reușit să o localizez și să achiziționez un print. La vremea respectivă, lucram încă în domeniul financiar. Soția mea, care are un ochi incredibil de ager și de sensibil, a considerat imaginea nepotrivită într-o casă unde primeam adesea oaspeți din lumea financiară, care favorizează estetica și limitele tradiționale. Dar această situație nu era confortabilă pentru mine, așa că am adus subiectul în discuția cu un terapeut. El m-a ascultat, apoi m-a întrebat simplu: „Ce preț ai plăti pentru a cumpăra o parte din tine?” Această întrebare m-a marcat puternic, iar din acel moment, „Omul cu câinele” nu a mai părăsit vreodată pereții casei, pentru că acea fotografie a marcat un punct de cotitură pentru mine. Am înțeles că a colecționa nu înseamnă a mă înconjura de frumusețe, ci a mă confrunta cu mine însămi, cu umbrele mele, cu contradicțiile mele. O formă de mimesis.

Acces la zona spa; fotografii realizate de Heinz Von Perckhammer.

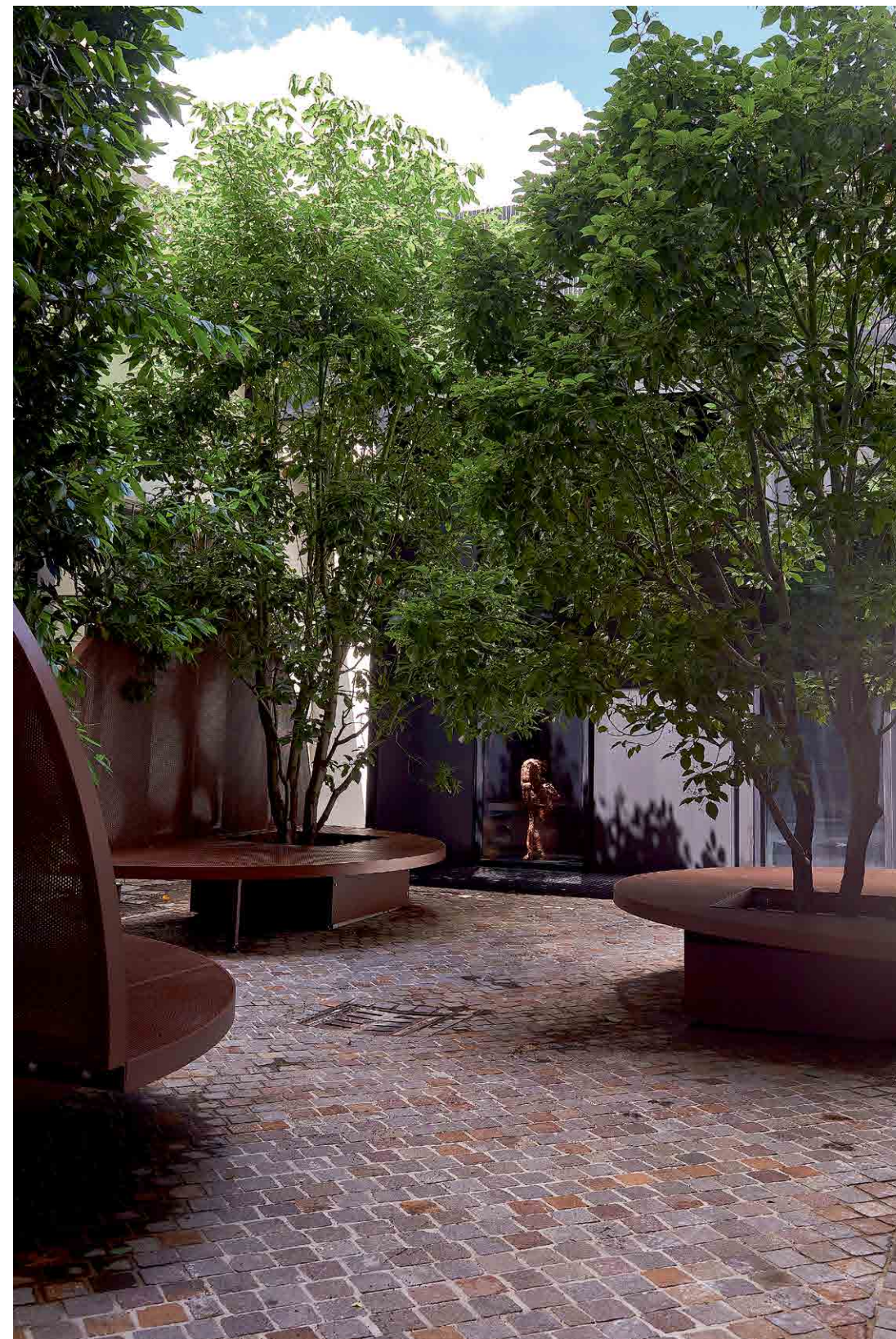
Rossella: În ceea ce mă privește, candelabrul Grappolo, creat de Luigi Caccia Dominioni în 1967, este piesa care vorbește clar despre viziunea mea. L-am achiziționat pentru galeria mea, cu mult timp înainte ca această casă să existe, iar la acel moment i-am spus lui Ettore: „Vom găsi locul potrivit pentru el, chiar dacă acum nu știm unde.” Ceea ce m-a atras la Grappolo a fost ambiguitatea sa. La prima vedere, este elegant, sculptural. Dacă privești mai atent, observi ceva subversiv. Lanțurile metalice și mănunchiurile de lumini evocă teme de robie și fetișism, coduri estetice care rezonază cu multe dintre lucrările fotografice din colecția lui Ettore, de la Araki la Studio Biederer.

Cum vedeți evoluția Casei Museo în viitor - ca spațiu privat, colecție, poate ca o declarație culturală?
Ettore: O văd ca pe un spațiu cu potențial de dezvoltare, la nivelul unei

Dormitorul matrimonial: set de toaletă, design Studio BBPR (anii '50); în spate: fotografii realizate de Jacob Aue Sobol, Giovanni Gastel, Bettina Rheims, David Bailey.

adevărate instituții dedicate fotografiei. Este un domeniu căruia îi lipsește recunoașterea meritată în cadrul multor inițiative culturale private din Italia, în special din Milano. Iar noi am vrut să răspundem exact la această tăcere. Îi spunem Casa Museo în toate limbile deoarece această natură dublă este esențială: este casa noastră, dar și un muzeu. Nu există nicio diviziune între privat și public, între locul în care locuim și cel în care expunem. Astăzi, casa este deschisă vizitatorilor o dată pe săptămână, prin programări ghidate. Dar, pentru mine, adevărata valoare a unei colecții constă în capacitatea ei de a fi împărtășită. De aceea cred în împrumutarea lucrărilor, în a le permite să călătorească, să facă parte din expoziții. Pentru Casa Museo îmi imaginez un viitor cu multe colaborări, evenimente care nu doar sporesc vizibilitatea, ci adâncesc sensul proiectului. Este vorba despre a-l transforma într-un spațiu viu pentru cultură: un loc care nu doar conservă imagini, ci produce gândire.

Punctul de atracție al zonei exterioare îl reprezintă băncile din lemn masiv concepute în jurul trunchiurilor pomilor, design Atelier LAVIT.

Ce sperați că vor reține vizitatorii din experiența la Casa Museo?

Ettore: Vreau ca oamenii să nu vină pur și simplu ca să vadă ceva, ci ca să intre într-un spațiu care le cere ceva. Imaginile de pe pereți nu sunt acolo pentru a explica sau a liniști, ci pentru a pune întrebări, pentru a tulbura, pentru a oglindi. Eu sper la imersiune. Una metafizică, în care casa devine nu doar un spațiu prin care să te miști, ci un declanșator de introspecție, de coborâre în propria imagine, propria tăcere, propriul abis.